

Ascultați nevestelor!...

— Glasul bărbatului de pe front. —

Frunză verde de lijie
 Scris-am astă poezie,
 Scriso-am în cătanie
 Despre fete 'n țivilie.
 Frunză verde de bujor
 Spusule-am eu fetelor,
 Să nu iubească pe ori-cine
 Că-și fac neamul de rușine.
 Iubească june cuminte,
 S'aibă vază, de se simțe,
 Iubească june frumos
 Ca și neamul să fie făjos.
 Frunză verde lemn uscat
 Dar ele n'au ascultat,
 Ci iubesc câte-un blăstămat
 Și ajung de ris în sat.
 Frunză verde de trifoi
 De când ține-acest război
 Foarte rău ni s'au stricat
 Nevestele 'ntr'al meu sat.
 Când vine o sărbătoare
 Se îmbracă ele 'n foale,
 În foale tot de mătășă
 De la dughianuri aleasă.
 Se îmbracă și pornesc,
 Mai multe se sfătuesc:
 — »Să mergem la preumblare
 În ușița cea mare,
 C'am auzit într'un loc
 Că astăzi ne-or face joc,
 Dar în joc de am putea
 Și noi încă am intra.
 Căci numai așa jucând
 Ne vom putea face rând
 Cu badea să ne 'ntâlnim
 În jocul ce noi îl știm.
 Să petrecem noi trei ceasuri,
 Să uităm d'ale năcazuri,
 Badea fie cine-o fi,
 Numai doru-l potoli.
 Frunză verde busioc,
 Nu veți avea nici voi noroc,
 Nevestelor blăstămate
 Căci bărbatii vi-s departe,
 În țara muscalului
 Spre răsăritul soarelui,
 Așii sînt pe la hotărâ
 Și se lupă pentru țară,
 Pentru țară și 'mpărat,
 Pentru acasă ce-au lăsat.
 Frunză verde de bujor,
 Ascultați nevestelor,
 Nu faceți blăstămate
 Acasă în țivilie,
 Căci războiul s'o găta
 Și bărbatii s'or înturna
 Și voi vă veți totrița
 Când vi lăte ori lua.
 Căci n-ai lumina ca oia
 Șapte feciori pe o tată,
 Căci lumina plină de dor,
 Șapte lățe pe un ogor.
 Frunză verde din ogor,
 Scrie ză de un fecior,

Frunză verde bujorel
 Din comuna Lugojel,
 Și iar verde măierană
 B. George îl chiamă,
 Frunză verde de pe gîii
 Din regimentul 43.

Țiganul bolnav

Cujă bolnav vrea să plece
 La vi'o bae ca și-un domn,
 Și fiindcă el bani n'are,
 Fură 'n piață pe un om...
 Da uitasem de-a vă zice
 Că țigancă l'a frimis
 Pe la băi, la scaldătoare
 De acasă pe furis...
 Căci danceii, mititeii
 Să-l petreacă vor și ei,
 Și de-aceea fără știre
 A plecat de lângă ei...
 Dar departe nu ajunse

Căci sergentul mi-l zărise
 Când furase el pe om
 Și prinzându-l îi și zise:
 »lan' ascultă, măi țigane,
 Stăi pe loc, ce tot alergi,
 Așa iute tot în grabă
 Și cu traista unde mergi?...
 »Aoleol... ce întrebare!
 Păi la băi, la vindecat,
 Sint cam bolnav de ieri seară,
 C'am mâncat zău prea sărat...
 Cum?... îi striga țigăni sergentul,
 Roș în față, iritat,
 Taci din gură, blăstămate,
 La ce traista ai furat?
 Haide 'ntâi la baia noastră
 Să te duc la vindecat,
 Pentru traista de pe spate
 Să te 'ntui... că nu-i păcat!

Cernăuți, 1917. Orest Pașcanu.

Neamțul către italian; Ei, cum îți place focul nostru?
 Acum, de iarnă, te încălzește bine, ori te frigge?

NOAPTE

Pribeag pe căi de-aramă,
Nu mai colindă nici un noi
Spuzată în aur și lăjit
A nopții grea maramă...

Bătut în pietri de rubin
Palatul lumii crește,
Și visul nesciut la cap
Veghind-te ocrotește...

Castanii țes în fir de-argint
Beteală auie,
Doi triandafiri de mai șoptesc
De-o inimă pustie...

Născut

Justin Iieșiu.

Autorul: Sunt fericit că ultima mea
lucrare se vinde.

Editorul: În deosebi, călătorii-s
mai buni cumpărători.

Autorul: Bravo, mjunat!

Editorul: Vezi că-i o singură deosebi-
re însă: numai călătorii din vagoanele de
dormit.

De sigur

— Ceea ce-mi place mai mult la domni-
șoara Olga, o gura... Mă înebunește!
— Ia-o de nevastă, și are să te înebu-
nească cu siguranță.

Experiență

Profesor (însurat, către un coleg hol-
teju): Prea mult stai acasă, colega: ar
trebui să te însori.

— Să mă însor?

— Da; să vezi numai deoată cum îți vine
gust de plimbare...

Ambiliie doctoricească

— Ce zici, domnule doctor? — cătelu-
lușul meu. Azor tot lăctamează de câteva
zile; ce-o fi asta?

— Scuzăți doamnă, dar nu sunt medic
veterinar...

— O, mă iertați; dar vă ceream numai
un sfat, — n'aveam de gând să vă plă-
tosc vreun onorariu...

Ziaristul: (interviewând o artistă renu-
mită): Mai aveți ceva de adăugat?

Artista: Da, și presupun că ideea e no-
stimă. Să încheați articolul cu următo-
rea concluzie: Și-a unit viața cu teatrul
și a divorțat până acum de trei ori.

Buni plătnici

— (Cum vă niște în noul cartier mde-
vași mutat?

— La început era cam greu. Alăcelarul,
de pildă nu voia să ne dea pe datorie.
Dar mai pe urmă s'a convins că suntem
familie onorabilă; buni plătnici, și acum
fi datorăm vro două sute de lei...

Zarul cu doi ochi...

— După Peter Rosegger —

Scoală-te, în fiecare zi, așa de parc'ar
fi întâia. Adormi, în fiecare zi, așa de
parc'ar fi cea din urmă. Atât de sprin-
tân ar trebui să pornească omul la lucru,
dimineata, și așa de împăcat ar trebui
să se culce, seara. Căci ce mari isprăvi fa-
căm? Cine poate măsura seara ceea ce a
izbândit peste zi?

Semănătorul trebuie să aștepte luni de
zile, ca să vadă roadele pe cari le-a pre-
gatit. »Am făcut azi o afacere bună«, zi-
ce odată om, după ce a iscălit un con-
tract care-l va duce la — închisoare. »Am
făcut azi o faptă bună«, zice un altul,
care a dăruit cinci coroane unui băietan
cărsetor. Băietanul și-a cumpărat pe ba-
nii ăstia un revolver cu care a împușcat
pe stradă un trecător, ca să-l jefuiască.
»Am vrut să fac ceva bun. E mult când
poți spune și atât.

Cizmarul Frantzi din Fischbach juca la

zar numai pe doi ochi. Și când îl între-
bai de ce nu mai schimbă și el câte o-
data, că norocul e nestatornic și că nu-
i place să cadă totdeauna pe peretele zaru-
lui cu doi ochi, ea-și alege uneori și alți
pereți, cu un ochi, cu patru ochi — el
răspundea: »Vezi de treabă! Un ochi nu-
mi place. Și trei ochi, sau, și mai și, cin-
ci, ar fi și mai rău! Și începea să cân-
te: »Doi ochi, frumoși ca două stele...«

De cizmarul acesta hazliu mi-aduc a-
minte azi, când pricep că și eu am pus to-
tul pe doi ochi. Aproape tot ce fac, tre-
ce prin acești doi ochi, și mai tot ce gust
— prin acești doi ochi. Și când ajung lucr-
urile cum au ajuns azi, că acești doi ochi
nu mai pot suferi lumina, că sunt um-
flați, că ard, că ustură și lăcrămează, nu
trebuie să te miri de loc. Zarul are doar
și alți pereți decât cel cu doi ochi. Și,
în același timp, înțelegem cât prețuia ziua
de ieri. Ca peștele în apă, pluteai în lu-
mina dulce — un copil al soarelui! Și nu
știați cât erați de bogat. Azi zăci, pe ban-
ce, în odaia oblonită, cu ochii legați,

cari abia ar putea suferi lumina unui li-
curici, și nu vezi nimic, vezi numai un
singur lucru: cât de mare și cât de îm-
părătește ai trăit ieri. Totuși, lumina e în-
că în bine. În loc să fie în ochi, e în creier,
și vedeniile din-nauntru sunt, câte odată,
mai de preț, decât cele de afara. N'am de
cât să închid ochii și toate le văd așa
cum ziua dintâi.

Walter, nepotul meu de patru ani,
se îndelețniceste de pe acum cu studiul
folosinții organilor omenești. O face em-
piric, după experiență. Walter, la ce a-
vem părul? »Ca să-l pieptănăm.« Și o-
chii? »Ca să-i închidem. Și nasul? »Ca
să-l scobim. Și urechile? »Ca să ne scăr-
pinăm. Și gura? »Ca să ridem și să plân-
gem. Și mâinile? »Ca să ne spălăm dege-
tele. Și picioarele? »Ca să le învelim
și să tragem pantalonii. »Ca să vedem zi-
că, tot luăm nițel de la viață.

E bine, oare, să te pui la dispoziția ce-
lui dintâi venit care-ți cere ceva? Nui-

Poetul simbolist bolnav

— Toate regretele mele, măiestre! dar mă întreb: ne având dispoziție de scris, ce vei fi făcut după amiaza întregă?...
— Am făcut economie de hârtie.

— Al' va să zică nu era... ce credeam!

Spectatorul (către un băeșas, pe culoarul lojelor): Ești d'acici?

Băeșasul: Nu; mama.

Spectatorul: Și ce face?

Băeșasul: Matură lojile.

Spectatorul: O aștepti?

Băeșasul: Nu, aștept pe bunica.

Spectatorul: Și bunică-ta ce face?

Băeșasul: E baletistă.

Un văduv: Aș dori să mă puneți în comunicație cu spiritul răposatei mele.

Mediul: Bine, ce voți să aflați?

Văduvul: Dacă se împotrivesc la recăsătorirea mea.

Mediul: Orice, numai asta nu. Nu lăsa deloc să mijlocească o conșorbire furtivă noasă...

mai cu cale să te aduni și să te ofești pentru o operă de folos obștesc, pe care s'o faci »opera vieții tale?« Bunătatea cotidiană este adesea numai slăbiciune sau vanitate. Fiecare să trăiască pentru opera lui, și opera lui să fie o operă folositoare oamenilor — așa ajunge.

»Vinerea mare, n'ai s'auzi nici o pasăre cântând!« ne spusese o dată bătrânul nostru servitor Marcus. Asta mă făcu să trag cu urechea, de Vinerea mare, și păsărilor cântarea ca și altădată, ba foarte voios și foarte limpede. »Așa?« zise bătrânul »destul de trist pentru tine, dacă crozi că asta e cântec. Asta o jelanie, plâns, rugăciune. Pentru că Iisus Christos a murit!« Atunci abia înțelesei.

În cântecul păsărilor credinciosul moșneag punca propriei lui stare sufletească. Și asta se întâmplă tuturor. Atitudinea naturii exterioare este veșnic numai oglinda propriei noastre stări sufletești.

Prietenel în ligva ta rotundă ai nu nu-

INTRE FLORI

O singură durere a avut cucoul Leonaș în viața lui. Nu le dăruise Dumnezeu căsnicia cu copii, și asta era lucru mare.

Casa lui, casă plină de tot belsugul și toată îngăduela, i se părea o casă pustie, iar viața fără nici un rost.

Ar fi dorit să fie și el partașul veghei și al grijilor ce îi le dă un copil în casă cu plânsul și neliniștea vieții lui plâpânde, dar să se bucure în același timp și de privirea mângâietoare a ochilor micuți ori de surâsul nevinovat al buzelor fragede.

Aceste ființe mici și drăgălașe, cari se cheamă copii, de i-ar fi adus o întreagă viață de griji și nevoi, totuși s'ar fi sim-

Untura de pește!

— De ce primești întotdeauna mai bine untura de pește de la bunica decât de la mine? O iubești mai mult pe ea?

— Nu, dar îmi tremură mâna și se varsă jumătate pe jos...

mai un număr hotărât de gânduri. (Sau idei.) La început somnolează ca niște copilași și visează ca și copilașii. Apoi vine viața și le deșteaptă. Experiențe, auzite, citite, jocurile simțurilor te trezesc, an de an, unul după altul. În cele din urmă sunt treze toate — și asta e vremea când ți-ai ajuns culmea înțelepciunii tale. Ființa ta spirituală e coaptă, e gata. De aci încolo poți vedea, auzi, citi, afla, ce poțezi, nici un gând nou nu se mai deșteaptă, pentru că nu mai e nici unul; și dacă vine unul strein, nou, îl mănâncă cele vechi. La fiecare asemenea vizită gălăgia este mai... peștră: vechile tale gânduri se deghizează, se maschează, joacă, stau într'un picior, se dau peste cap, fac fel de fel de mutre, așa că îți închipui că sunt mereu altele noi și iarăși noi — și așa a ajuns lumea să vorbească de înțelepciunea bătrâncii. Dar nu mai e nimic, e tot varza cea veche pe care o gătești când calită când fiartă, odată prăjită în untdelemn, altădată în slănină, azi sărată cu p'per, mâine p'rată cu sare, așa că pri varietatea preparării!

fiți răsplătit îndeajuns prin cel dintâiu găngurit nevinovat al încercării cuvântului de »tată«. Cât farmec, Doamne, să fii martorul celor dintâi pași pe cari îi încearcă un copilaș!

Îl vezi stând popușor deodată, apoi cu mâinile întinse înlături ca două aripioare și cu ochii plini de nădejdea vieții, mișcă piciorușele fragede în cele dintâi încercări ale mersului.

Micuțul a făcut un pas și rade vesel de izbânda căpătată; iar cei din jurul lui îl prind cu drag în brațe, punându-și toată nădejdea în viața cea nouă care se ridică.

Și el, sortitul singurătății și al pustiei, își amintește de astfel de bucurii, numai din cele văzute în casele altora, dar mai ales din casa părintească, atât de veselă și binecuvântată în copii.

În nopțile lor de unit dureros, decători nu-i povestea soției despre veselie și clocotul de viață ce stăpâneau în casa lui de naștere.

— O spuză de copii, Mirișo dragă, paisprezece eram la număr, — spunea cucoul Leonaș. Și părinții noștri, după cum i-ai apucat și tu și toți ceilalți feciori și gineri, erau voinici amândoi, și mai niciodată nu i-am văzut necăjiți de greul casei; ei dimpotrivă, întotdeauna veseli, împărțiau surâs și mângâieri tuturor odraslelor, cu cari se făliau oricui... Și-au trăit mulțumii în viață, iar la moarte au închis ochii fericiți, găsindu-se încunjurați de atâți feciori, nepoți, și strănepoți... Iar noi, noi n'avem pe nimeni în lumea asta! Ce viață pustie și fără rost! Iar după aceste cuvinte, oftau și unul și altul și apoi își căutau uitare și mângâiere care și cum putea. Noaptea în umblirea și prinderea vreunui gând prietenos care ducea spre pacea liniștitoare a somnului, iar ziua, prinzându-se în momeala diferitelor treburi. Așezați cu gospodăria în marginea orașului, cu loc mult și larg împrejur, Cucoul Leonaș a avut dealtfel putința ca să-și îndrepte toată

să-și mai alungă desgustul.

Idealul primei mele activități poetice fusese să fac pe oameni să »plângă«. Mai târziu găsi că ar fi mai bine să-i fac să »râdă«.

Și acum? Nici nu mai răd ea lumea, ci, posomorîți și tociți, bat mereu drumurile lor întunecoase. Soarta, de al altminteri, se va împlini, oamenii aceștia or să mai învețe ei odată să plângă cum scrio la carte, din adâncul inimei. Deocamdată, însă, noiăștia, duhulețele sprintene ale poeziei și ale artei ar trebui să încercăm încă odată să-i învățăm pe bietii oameni să râdă.

N'avem de ce râdel zice lumea, și asta nu-i adevărat. Dacă ne uităm în jurul nostru, nu sunt oare atâtea lucruri din care se întâmplă și din câte le înțelegem noi însine — caraghioase?

grija și dragostea asupra atâtor alte po-doabe cu cari Dumnezeu a dăruit firea.

Și-a sădit astfel, într-o parte a grădinii, toate neamurile de pomi, în alt colț, a pus momitori lutuci de vie, iar împrejurimea caselor mari și frumoasă, — case în cari Cucoana Mirița nu mai dovedea cu treburi, — a împodobit-o cu dragalasa lume de flori.

Avea o deosebită grija pentru pomii cu fructele minunate și vița cu strugurii din cari înfruptă pe oricine i-ar fi călcat pragul gospodăriei; din grădina de flori era însă nelipsit. Nicăieri nu se simțea mai bine și mai mângăiat de focul ce-urlea în suflet, decât acolo în mijlocul acelor minunate ființe, cari-l priveau cu atâta drag, chemându-l din toate părțile cu ochii lor minunați în fel și chip de culori.

De cu primăvara și până toamnă, le corectea și îngrija cu mâna lui, vorbindu-le cu drag ca și cum ele i-ar fi auzit și înțeles. Și, uitând de graiul argintiu al copiilor dorțiți, se simțea fericit între florile lui cu cari începuse să se deprindă și să se înțeleagă atât de bine. Dar și aci sabăteau clipe de urit, mai ales când iarna cu aripele ei de ghiță sabătea închizând ochii ființelor lui mult iubite.

Se grăbia însă și el și-și umplea casa din vreme cu tot ce avea mai drag din grădina, pentru ca astfel să nu simtă până intratât uritul iernii.

Ba câteodată, când i se părea că iarna prea stăruie mult prin partea locului și-l prindea uritul răscolindu-i vechiul foc din inimă, părăsia casa și, rătăcind pe străzi, căuta să steie de vorbă tănuind în graiul duos cu orice copilăș ce i-ar fi ieșit în cale.

Și, întâlnind un micuț ici, unul mai dincolo, legând vorba și cu unul și cu altul, dându-le un ban ori o jucărie, nu arareori îl vedeai cu un ciucur de băiețuși și fetițe pe cari luându-i acasă îi înfățișa cucoanei Miriței spunându-i cu o vădită mulțumire.

— Iată, dragă, copilășii noștri! Cât vom mai avea zile, pentru ei să trăim.

Și-atunci în casa mare din marginea târgului răsunau graiul cel vesel și râsul argintiu al copiilor după cari cuconul Leonas oftase o viață întreagă.

În vremea aceasta, nici cucoana Mirița nu rămânea mai prejos de soțul său, căci nu lăsa pe micuți să le iese din casă până ce nu-i încărea cu rochițe ori hăinuțe anume gătite sau amăgitoare lucruri de ale mănăării.

Dar cuconul Leonas nici vara nu se putea lipsi de gălăgia și viața plină de veselie a copilășilor. Purtându-i de mână și grăindu-le frumos, îi ducea de colo până colo prin grădina, printre florile lui mult iubite, iar când le îngăduia să plece pe lângă alte biruri îi împodobește și cu flori. Făcea o înfrățire între copiii lui, — florile — și între cei străini cari îl vizitau. Iar pentru ca înfrățirea aceasta să fie veșnică, conul Leonas, în deplină înțelegeră cu cucoana Mirița au sorocit ca toată averea lor, dar mai ales casa și grădina, să fie harazită florilor și copiilor nici...

Și astfel viața sa scursă când cu nor și gânduri nefericite, când cu soare și seară, până când stau pomenește pe bătrâ-

neșea aducătoare de grija altor lumi. Cei dintâi pași spre aceste cărări au fost făcuți de cucoana Mirița. Bătrânul a jeli-o câtăva vreme, iar apoi și-a găsit mângăierea tot în lumea copiilor și-a florilor lui pe cari le iubia și le îngrija ca și în vremea tinereții.

Trecuse astfel câțiva ani la mijloc, fără ca să se gândească mult la tovarășa dusă.

În vara aceea însă, cu toată tovarășia acunmăratelor flori și a câtorva fluturași de copii din vecini, cari îi erau nedeslipiți din preajmă, totuși îl stăpâna un nelămurit dor de cucoana Mirița. O vișa noaptea și-i auzia lămurit graiul pe care-i spunea, că se simte prea stingheră acolo în lumea în care se călătorise; iar adesea ziua nu arareori o vedea parcă răsărind dintre tușișurile de flori. O striga, făcea câțiva pași spre vedenia dragă, iar apoi se desmeticia dându-și seamă că nu era nimic aievea.

Dar cu toată slăbiciunea care începuse să-l stăpânească, în mintea lui se lămuria un singur lucru, apropierea sfârșitului; iar asta nu-l înspăimânta, ci dimpotrivă, simțind o ușurare sufletească, aștepta clipa sfârșitului, cum voinicul ostent dorește atipirea somnului atât de dulce și momitor. Și astfel în stăpânirea acestui simțământ, își petrecea timpul mai mult împrejurul casei ori printre tablele de flori.

Întro zi cu soare domol și vreme răcoroasă, simțindu-se mai în puteri, hotărî să mai iasă puțin prin vecini.

Imbrăcat în haine curate și sprijinit în toiagul bătrânelilor, a ieșit pe poartă în stradă.

Câțiva pași făcuți într-o parte, un popas ici, câteva vorbe schimbate dincolo cu'n vecin și vremea a trecut, iar într-un târziu în mers domol s'a întors acasă în tovarășia unor micuți, cari fluturând guralivi împrejurul moșului, îl îndemneau să scoată și el când și când câte o vorbă dulce de bună tovarășie.

Au intrat pe poartă și'n pași domoli s'au îndreptat cu toții spre răzoarele colorate și pline de miros-ale florilor ce-i chemau cu drag.

Între crăntele înalte și mușcatele miroitoare, moșul se oprește o clipă, aduna copilășii în jur și cu mâna lui slabă și tremurândă le împodobește carolionții de păr cu fel de fel de flori. Copiii stau caminți răd vesel în semn de mulțumire, iar bătrânul i-apropie de pieptul lui uscat și-i sărută pe frunte.

Un băiețuș mai rășrit, cu ochii albaștri și îndrășneți, se departează o clipă spre un pâlce de trandafiri, de unde alege un ciucur de flori albe ca de gheată. Îl rupe cu loare aminte, ș'apoi dând fuga spre moșul, — cum îi ziceau ei lui cuconul Leonas, — i-l întinde înșolit de un zâmbet senin și nevinovat.

Bătrânul prinde floarea între degete, o duce la nas de o miroase cu nesățiu, și apoi cu mâințele amândouă tremurândă și-l prinde în cheotoarea hainelor negre.

Dar n'apucă să acale bine floarea și'n tremurata piciorcelor slăbite se clatină și cade adături în tușișul de flori, cari mișcându-se speriate îl înconjoară de toate părțile.

Copilășii îngroziiți și ei, ațeară la cheamă pe ai lor depe-acasă.

Când au sosit vecinii, cuconul Leonas, cu fața albă ca și albul trandafirilor din butonieră, dormia liniștit somnul de veci.

În răcoarea serii liniștite, florile își îmbrățișară stăpânul îmbălsămându-l în lăria mirezmeilor, în vreme ce din ochii în fel de fel de culori picurau lacrimi de rouă.

Intrebare

Ați auzit pe cel care spune:

— Acuma, am descoperit și eu un scop vieții mele; acuma — pot să mor!

Logic

— Ghiță Galigan, pentru palma pe care ai dat-o lui Niță Pipermic, ești condamnat la 20 de lei amendă.

— Domnule judecător, n'aș putea să plătesc amenda asta în rate?

— Nu se poate; nici palma n'ai dat-o în rate.

Ghicitori

Ce ascunde chipul acesta? Căutați!

Ce ascunde chipul acesta? Căutați!

Editor și redactor responsabil:
Dimitrie Birăuțiu.

Tipografia «Poporul Român», VII, Ilke-utca 56